

[Lone Dybkjær]

Det tror jeg ikke, og hvis man kiggede lidt på det og sammenlignede med moderne virksomheder, hvad man jo lægger lidt op til med sine koncernnavne, og hvad ved jeg, så tror jeg faktisk, der var en opgave at løse her.

Det er ikke, fordi jeg ikke ved, at finansministeren har meget at lave i forvejen, men så må finansministeren på en eller anden måde få nogen til at hjælpe sig med at gå i spidsen for det her ud fra det gamle princip om, at det er nemmere at få andre til at gøre noget, hvis man selv har gjort det først.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige, at CD er enige med fru Lone Dybkjær i, at en bredere diskussion vil være på sin plads. Man kan måske sige, at den ikke er særlig velplaceret nu, eftersom det er i et valgår, og så kan det være, at nogle føler sig tvunget til at sige nogle ting, de måske ikke ville sige ellers. Men lad os håbe, at vi får den på et eller andet tidspunkt.

Så vil jeg i øvrigt gerne sige tak til finansministeren for redegørelsen. Da planerne blev præsenteret første gang for en årrække siden, brugte man jo enten ordet »privatisering« eller ordet »modernisering«, og det gav anledning til megen kritik. Mange troede, at firkløverregeringen på det tidspunkt ville starte et ideologisk felttog imod den offentlige sektor, og at der nu skulle nedskæringer og fyringer til.

Jeg synes, det tjener regeringen til megen ære, at den i stedet for ideologien har foretaget en række praktiske omstillinger. Den har kigget på dagligdagen, og den har fundet nogle løsninger, som både gavner det offentlige, gavner brugerne og gavner de ansatte.

For regeringen har jo ikke arbejdet i et særlig velvilligt klima. Det har været meget populært at kaste sig over den offentlige sektor, ikke mindst i 1970'erne, og ikke mindst Fremskridtspartiet har jo slået sig op på en hetz mod de offentligt ansatte.

Gennemslagskraften i disse angreb er heldigvis taget noget af, men de findes da stadig væk. Godt nok tror jeg, at mange mennesker opfatter den offentlige sektor som præget af hjælpsomhed og service, men forsøgene på at lægge den offentlige sektor for had er endnu ikke holdt op. Fremskridtspartiets repræsen-

tanter rundt omkring i landet gør sig i disse dage til talsmænd for, at man lynhurtigt skal fyre 400.000 offentligt ansatte, at de er snyltere og nassere, at de er dovne og ugidelige, og det gamle billede af offentligt ansatte, som sidder og sænker slagskibe og så ikke laver andet, forsøger man at mane frem.

Jeg tror ikke, der i befolkningen er grobund for sådan nogle betragtninger, men de er selvfølgelig meget smarte at komme med som ouverture til en valgkamp.

Men moderniseringsplanerne fra regeringen har haft deres virkning. I virkeligheden kunne man vel opfatte moderniseringsplanerne som et PR-felttog for den offentlige sektor. Man har en fælles interesse både blandt de ansatte og blandt brugerne i omstillinger, der gør servicen bedre og gør arbejdsgangene kortere. F.eks. er mange brugere nok glade, når åbningstiderne f.eks. på Det Kongelige Bibliotek bliver udvidet, eller når sagsprocedurer bliver afkortet, sådan at man kan få sine sager afgjort hurtigere.

Det er den relation mellem det offentlige og borgerne, som vil komme til at præge borgernes holdning til det offentlige, og dér mener vi at moderniseringsplanerne er en form for PR for, at det offentlige går godt.

Når moderniseringsplanerne ikke har været et korstog eller en kamp mod det offentlige, så har det altså været en fordel, og vi hilser denne udvikling med glæde.

Men moderniseringsplanerne kan jo kun gennemføres under én forudsætning, nemlig at man har tillid; og jeg tænker ikke så meget på tilliden herfra og ud, men omvendt. De offentligt ansatte skal være sikre på, at man ikke vil misbruge moderniseringsplanerne til nedskæringer.

Vi mødte nok i starten mange offentligt ansatte, der spurgte: hvorfor skal vi nu lægge om? Hvorfor skal vi det? For det vil koste arbejdspladser. Er det min kollega, der skal fyres i morgen? Hvad er det egentlig, der vil ske? Jeg synes, vi her ved midtvejsvurderingen kan konstatere, at det ikke er gået sådan, og at mange offentligt ansatte i dag forstår, at det er en positiv ændring, finansministeren og regeringen har, når disse ændringer skal ske. Der har ikke ligget nogen snu og kedelige motiver bag, og man har netop forsøgt at lave noget, der skulle være til gavn for alle parter.